

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ι'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1932

ΑΡΙΘ. 42

Ο ΠΟΔΗΓΕΤΗΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

Είναι βέβαιον ὅτι ἡ δοῦσις τοῦ ἱερέως ἐκτείνεται πολὺ ἔξω τοῦ ναοῦ του, ἐν δὲ τῶν πρωτίστων αὐτοῦ καθηκόντων ἀποτελεῖ ἡ πρὸς τὰς οἰκογενεῖας τῶν πιστῶν τοῦ ποιμνίου του ἐπαφή, ἣτις ὀφείλει ν' ἀποβλέπη εἰς τὴν ἀληθινὴν κατὰ Χριστὸν χειραγώγησιν αὐτῶν.

Ἐξ ὧν ἐν τῷ Ἐφημεριακῷ Συνεδρίῳ σχετικῶς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο ἀνεκοινώθησαν καὶ ἐκ τῶν ἀποφάσεων, αἵτινες ὁμοφώνως ἐλήφθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνακοινώσεων ἐκείνων, καταδείχθη πόσον εἶναι μέγα καὶ εὐρὴ τὸ στάδιον τοῦτο τῆς ποιμαντικῆς δρασεως τοῦ ἐφημερίου, πόσον δέ, ἰδίως εἰς τὰς πονηρὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος μας, εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἀμεσος καὶ τοῦ ἔργου τούτου ἐπιτέλεσις. Οὐχ ἦττον ὁμοως ἐκ τῶν γενομένων συζητήσεων ἐπὶ τῶν καθ' ἕναστον περιπτώσεων προέκλειπεν ὅτι διὰ τὴν ἀμεσον καὶ ὀλοκληρωτικὴν ἐφαρμογὴν εὐρέος ποιμαντικοῦ σχεδίου ἀφορῶντος εἰς τὴν παρὰ τῇ οἰκογενεῖᾳ δρασίῳ τοῦ ἐφημερίου ὑπάρχει ἐν σπουδαιότατον ἐμπόδιον, ὅπερ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρελθῇ ἀπαρατήρητον. Τὸ ἐμπόδιον τοῦτο συνίσταται ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν κρατήσασαν ἐν πολλοῖς παρεξήγησιν ὅτι δηθεν πᾶσα πρὸς τὸν οἶκον ἐπαφή τοῦ ἱερέως πρέπει νὰ εἶναι καὶ οἰκονομικῶς προσοδοφόρος, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὸ ἀκατάριστον πολλῶν ἱερέων καὶ δὴ καὶ τὸ τελείως ἀπροσάριστον αὐτῶν πρὸς τὰς πραγματικὰς πνευματικὰς ἀνάγκαις, ἃς ἔχουσι ν' ἀντιμετωπίσωσιν ἐν τῇ κατ' οἶκους ποιμαντορίᾳ.

Εἶναι ἐνδεχόμενον ἐκ τῶν δυσκολιῶν τούτων νὰ δημιουργηθῇ πάντοτε χαλαρότης τις ἐν ταῖς ἐνεργείαις τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ἀδυνατούσης ν' ἀξιόσχη παρὰ πάντων τὰ αὐτὰ καὶ φοβουμένης πολὺν δικαίως μήπω ζήμια μᾶλλον προκνήψωσιν ἀντὶ ὠφελειῶν ἐκ τῆς κακῆς ἐφαρμογῆς ὀρισμένων μέτρων, ἅτινα τυχόν θὰ ἐγενικεύοντο. Διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἔπρεπε, σήμερον τουλάχιστον, ν' ἀναμείνη τις ἐπισήμους κυρώσεις, διὰ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ καθῆκόν του, ὅταν ἔχη βαθεῖαν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀποστολῆς του καὶ ὅταν γνωρίζῃ πῶς πρέπει ἐκαστοτε νὰ προπαρασκευά-

ζῆται ἐν τῇ ἐνασχίσει αὐτῆς. Ἄλλὰ διὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο σημεῖον, δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἐμπιστευθῇ ἕκαστος εἰς τὴν ἰδικὴν του πείραν, ἐφ' ὅσον κατὰ κανόνα «ἀγαθοὶ οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ἕνα», διὰ τοῦτο δὲ συχνὴ ἔδει νὰ ἦναι ἢ ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ σχεδίων καὶ ἢ ἀμοιβαία ἀνακοινώσεις τῆς ποιμαντικῆς πείρας μεταξὺ ὀλίγων ἢ περισσοτέρων συλλειτουργῶν. Ἡ ἐπίσημος ὄθησις βεβαίως θὰ δοθῇ διὰ τὰς τοιαύτας συσκέψεις, ἀλλ' ἢ διάθεσις πάντων πρέπει νὰ ἦναι προθύμος καὶ ἐτόιμη, ὥστε νὰ δύναται ἀγαθὰ πράγματι ἀποτελέσματα νὰ καρποφορήσῃ καὶ νὰ μὴ περιορισθῇ εἰς συζητήσεις ἀγόνους καὶ εἰς ἐπίδειξιν γνώσεων καὶ ἠμεροχῆς.

Ἡ κοινωνία μας σήμερον εἶναι πολυσύνθετος καὶ πολλὰ καὶ ποικίλα εἶναι τὰ προβλήματα, τὰ ὅποια ἀντιμετωπίζει. Δὲν δύναται ὁ ἱερεὺς νὰ ἦναι ξένος πρὸς τὴν πραγματικότητα ταύτην καὶ νὰ ἔχη τὴν ἀξίωσιν νὰ γίνῃ εὐπρόσδεκτος εἰς τοὺς ποικίλης κοινωνικῆς ἀναπτύξεως καὶ καταστάσεως οἶκους τῆς ἐνορίας του. Πρέπει ὁ ἱερεὺς νὰ γνωρίζῃ πῶς νὰ γίνεταί «τοῖς πᾶσι τὰ πάντα» καὶ πῶς ἐν παντὶ καὶ πάντοτε νὰ κηρύσῃ τὸν Χριστὸν, τὸν ὅποιον ὀφείλει διηνεκῶς νὰ ἐκπροσωπῇ χωρὶς οὐδὲ μονότονος καὶ φορτικῶς νὰ ἦναι, ἀλλ' οὐδὲ καὶ εἰς ἀβαρίας νὰ προβαίνει.

Πάντων ὁμοως πρώτιστα ἀπαιτεῖ αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἀπ. Παύλου, νὰ ἀποτελῇ ὁ ἴδιος ὁ ποιμὴν πρότυπον οἰκογενειάρχου καὶ νὰ δύναται τὴν οἰκογένειάν του νὰ ἐπιδείξῃ ὡς τὸ πρότυπον τῆς εὐτε καὶ κατὰ Χριστὸν κυβερνωμένης καὶ διαβιούσης οἰκογενείας, διότι «εἰ τις τοῦ ἰδίου οἴκου προστῆναι οὐκ οἶδε, πῶς ἐκκλησίας Θεοῦ ἐπιμελήσεται;» (Α' Τιμοθ. γ', 5).

Καὶ δὲν εἶναι μὲν, βεβαίως, δυνατόν νὰ γίνῃ ἀντικείμενον ἐπισήμου παρακολουθήσεως ὁ οἰκογενειακὸς τοῦ ἱερέως βίος, ἀποτελεῖ ὅμως οὗτος «πόλιν ἐπάνω ὕρους κειμένην» διὰ τοὺς πιστοὺς καὶ εἶναι ἀνάγκη ὅπως σπουδαιότατον τοῦ κληρικοῦ μέλημα ἦναι ἢ ἐντύπωσις, ἣν προκαλεῖ ἡ τοιαύτη «πόλις», ἣτις «οὐ δύναται κρυβῆναι». Ἀνάγκη, ἄρα, ἐσωτερικωτέρᾳ καὶ οὐχὶ ἀπλῶς γνωσιολογικῇ νὰ ἦναι ἢ κατάρτισις τοῦ

ποιμένος, ὅστις θεοφρόνως καὶ εὐσυνειδήτως θὰ ἤθελε νὰ ποιμάνῃ τὸ ἐμπεισιτευμένον εἰς αὐτὸν ποίμνιον, ὅπερ ὁ Κύριος ἐξηγόρασε διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἵματος. Ἄνευ τῆς ἐσωτερικωτέρας ταύτης καταρτίσεως καὶ τῆς βαθυτέρας συναισθησεως τῆς ἀπέναντι τοῦ ὑπεριάτου Κριτηρίου εὐθύνης, οὐδεμία ἀπόφραξις ἢ ἐντολή ἢ γνώσις θὰ δυνηθῇ ποτε νὰ φέρῃ τὸ ἀποτελεσμα, ὅπερ ἡ Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ.

Ποιμὴν, ἐξ ἄλλου, πνευματικός, ὅστις ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην κατάρτισιν καὶ τὸν ἐνθεον ζῆλον, θὰ ἤξιον νὰ ἔλθῃ εἰς στενωπέραν πρὸς τὸν οἶκον ἐπαφῆν, θὰ ἐπετύγχανε δὲ τοῦτο μετὰ θαυμασίων ἀποτελεσμάτων καὶ στύλας ἀληθινῶς θὰ ἐγίνετο τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις ἔχει ἀνάγκην συνειδητῶν μελῶν, ζώντων πιστῶν, ἐτοιμῶν πᾶσαν τοῦ βίου λεπτομέρειαν νὰ ἐξετάζωσιν ὑπὸ τὸ φῶς, ὅπερ δύν ται νὰ παράσχῃ ἢ ἐπισηφί πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐκκλησία δὲ τοιούτους ἔχουσα ποιμένας καὶ τοιούτους ἀπεργαζομένη τοὺς ἑαυτῆς πιστοὺς εἶναι Ἐκκλησία καὶ κατὰ κόσμον παντοδύναμος, εἰς μηδεμίαν ὑποκειμένη πίεσιν ἢ ἐκμετάλλησιν καὶ μηδαμῶς ὑποκύπτουσα ἐνώπιον καὶ τῆς ἰσχυροτέρας πίεσεως.

ΤΑ ΠΕΡΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ ΒΗΣΗΜΑ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22/9/1932.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

Πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πρωτόδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐνταῦθα

Μακαριώτατε,

Ἐν συνεχείᾳ τῆς πρό τινων ἡμερῶν προφορικῆς συνομιλίας καὶ κατόπιν συνεργασίας μετὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ φέρωμεν εἰς γνώσιν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ὅτι τόσον ὁ κ. Βενιζέλος, ὅσον καὶ ἡμεῖς βαθύτατα ἐξετιμήσαμεν τὰς ἀπόψεις, ἃς εὐηρεστήθητε νὰ μοι ἐκθέσητε ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς μὲ παρεκάλεισε συγκεκριμένως νὰ διαβεβαιώσω τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ὅτι πλήρως συμμερίζεται ταύτας, προσέθεσε δὲ ὅτι ἐκ παρεξηγήσεως ἐδόθησαν διὰ τοῦ ἡμετέρου ὑπ' ἀριθ. 10060 ἐγγράφου τῆς 27 λήξαντος διάφοροι κατευθυντήριοι γραμμαὶ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ὡς ἀπτηχοῦσαι τὰς σκέψεις τοῦ κ. Προέδρου. Ὁ κ. Βενιζέλος ἐμμένει πάντοτε εἰς τὴν ἀντίληψιν, ὅτι μόνον ἐφ' ὅσον διαθέτουν ἰδιόκτητον ναὸν οἱ παλαιοημερολογίται δικαιοῦνται ἐν τῷ ναῷ ταύτῳ νὰ τηροῦν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Σπεύδω νὰ προσθέσω τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι, ὅτι καὶ ἐγώ

προσωπικῶς ἀπολύτως συμφωνῶ πρὸς τὴν ἀποφιν ταύτην.

Παρακαλῶ λοιπὸν θεομῶς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ὅπως εὐαιρεστουμένη μοὶ ἀπαντήσῃ σχετικῶς, ὅπως, πιστοποιουμένης τῆς τελείας συνεννοήσεως, τὰ Ὑπουργεῖα καὶ αἱ Μητροπόλεις λάβωσι συμφέρι καὶ ὀφιστικῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὁδηγίας.

τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος

πιστὸς θεοφίλον

ΛΕΩΝ ΜΑΚΚΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΑΝΟΝΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝ ΡΩΣΙΑ ΕΚΚΛΗΣ. ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Γ.

[6]

Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ
ΤΟΥ ΤΥΧΩΝΟΣ

β) Ὁ Ἄναπληρωτῆς καὶ αἱ περὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ ἀντιλήψεις τοῦτου.

Κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ Σεργίου ὁ Ἄναπληρωτῆς τοῦ Τοποτηρητοῦ δὲν εἶνε ἄλλοις τις ἐπισκοπικῶς ἐπίτροπος τοῦ ἀπουσιάζαντος ἢ κωλυμένου κορομόχου. Ἐξασκεῖ πάντα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ὑπὸ ἰδίαν του εὐθύνην, διότι ἐξεχώρησεν εἰς αὐτὸν ταῦτα ὁ Τοποτηρητῆς δι' ἐγγράφου. Κατόπιν δὲ τῆς ἐκχωρήσεως ταύτης ὁ Τοποτηρητῆς, τὸν ὁποῖον ὁ Ἄναπληρωτῆς ἀντικαθιστᾷ, δὲν δύναται νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὴν διοίκησιν αὐτοῦ, καὶ μόνον ὅταν παραιτηθῇ ἢ ἀποθάνῃ ὁ Τοποτηρητῆς, ἀπόλλυσι καὶ ὁ Ἄναπληρωτῆς τὰ δικαιώματα αὐτοῦ. Ἐν ἄλλαις λέξεσι τὸ ἐγγράφον τῆς μεταβιβάσεως, τὸ ὑπογραφέν ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ, ὁμοιάζει ἐν πλείστοις πρὸς τὰς ἐγγράφους ἐκχωρήσεις τῶν δικαιωμάτων τοῦ θρόνου, τὰς ὑπὸ τῶν κληρονομικῶν δικαίῳ κατεχόντων τοιούτους βασιλέων ἢ ἡγεμόνων συντελουμένας. Ἴδου κατὰ ποίαν παράδοξον λογικὴν αὐτὸς ὁ Σεργίος ζητεῖ νὰ στηρίξῃ τὰ δικαιώματα του ταῦτα:

«Ὡς τεχνικὸς ὄρος ἢ λέξις «ἀναπληρωτῆς», γράφει ὁ Σεργίος, σημαίνει συνήθως ἀξίωμα, τοῦ ὁποίου τὰ δικαιώματα εἶνε μᾶλλον ἢ ἥττον περιορισμένα ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ τοῦ ἀναπληρουμένου προσώπου. Ἀναχωροῦντες ἐκ τῆς τεχνικῆς ταύτης ἐννοίας προσεπάθησαν τινες νὰ ὑποστηρίξωσιν, ὅτι ὁ ἀναπληρωτῆς τοῦ Τοποτηρητοῦ ἐξουσιοδοτήθη ὑπὸ τοῦ τελευταίου τοῦτου νὰ κανονίσῃ τὰς λεγομένας «τραχούσας» υποθέσεις καὶ δὲν δύναται ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῶν ὑποθέ-

1. Ἐν τῷ ἀνωτέρῳ μνημονευθέντι ἄρθρῳ τῷ δημοσιευθέντι εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τοῦ Πατριάρχου τῆς Μόσχας.

σεων τῆς ἀρχῆς καὶ ἐκεῖνον αἰτινες ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁλόκληρον. Ἄλλ' ἀρκεῖ νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἐν τῷ ἔγγραφῳ τῆς 6 Δεκεμβρίου 1925, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ μητροπολίτης Πέτρος μοὶ ἀνεπιστεύθη τὸ ἔργον τοῦ ἀναπληρωτοῦ, δὲν καλοῦμαι «ἀναπληρωτής». Ἐγὼ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας ἤρξαμαι νὰ τιτλοφοροῦμαι οὕτω. Ἀπαιτῶ νὰ συζητοῦν τὸ ζήτημα περὶ τοῦ κατὰ πόσον τὸ ὄνομα τοῦτο ἐξελέγη ὑπ' ἐμοῦ καλῶς διὰ νὰ σημαίῃ τὰ ἴξιώματά μου, ἀλλ' εἶνε ὅπως πεπλανημένον νὰ καθορίζωσι τὴν ἔκτασιν τῆς ἐντολῆς μου κατὰ τὸν ὅσον τοῦτον, τὸν κατὰ τύχην ἐκλεγέντα. *Ἡ μόνη νόμιμος πηγὴ διὰ νὰ καθορίσωσι ταύτην δὲν δύναται νὰ εἶνε ἢ τὸ λεγόμενον ἔγγραφον τῆς 6 Δεκεμβρίου. Ἀναγινώσκωμεν ἐκεῖ: «Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἐμποδίζομαι ὑπὸ οἰωνδῆποτε περιστάσεων νὰ πληρῶ τὰ καθήκοντα τοῦ πατριαρχικοῦ Τοποτηρητοῦ ἀναθέτω ταῦτα» εἰς τοῦτον καὶ τοῦτον. Τὸ ἄξιωμα μετεβιβάσθη, ὅπως βλέπομεν, ἀνεπιφυλάκτως· μετεβιβάσθη προδήλως ὑπὸ τὴν αὐτὴν μορφήν καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν ἔκτασιν, τὴν ὁποίαν εἶχε καὶ παρὰ τῷ Τοποτηρητῇ... Ἡ διάκρισις μεταξὺ τοῦ Τοποτηρητοῦ καὶ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ του δὲν συνίσταται ἐν τῇ ἐκτάσει τῶν πατριαρχικῶν τῶν δικαιωμάτων, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ γεγονότι, ὅτι ὁ ἀναπληρωτής εἶνε οὕτως εἰπεῖν σύντροφος τοῦ Τοποτηρητοῦ. Διατηρεῖ τὴν ἐντολήν του ἐφ' ὅσον καὶ ὁ Τοποτηρητής μένει ἐν ἐνεργείᾳ. Ἐὰν ὁ Τοποτηρητής ἐγκαταλίπῃ τὸ ἄξιωμα (διὰ θανάτου, παραιτήσεως κ.λ.π.), τὰ δικαιώματα τοῦ ἀναπληρωτοῦ παύουσιν αὐτοστιγμῆ. Ἐννοεῖται, ὅτι ἐπανερχομένου τοῦ Τοποτηρητοῦ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν υποθέσεων, ὁ ἀναπληρωτής ἀποχωρεῖ. Ἄλλ' ὁ Τοποτηρητής δὲν *ἔνυται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ φέρῃ τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων τοῦ ἀναπληρωτοῦ του καὶ συνεπῶς δὲν δύναται τις νὰ προσδοκᾷ, ἵνα ὁ Τοποτηρητής παρεμβαίῃ ἐν τῇ διοικήσει καὶ διορθῶν τὰ σφάλματα τοῦ ἀναπληρωτοῦ*. οὔτε νὰ ἀπαιτῆ τις, ὅπως λαμβάνῃ χώραν ἢ παρέμβασιν αὕτη. Τοιαύτη παρέμβασις θὰ ἦγεν, ὡς εἰς πάσαν περιπτώσιν διπλῆς κυβερνήσεως, εἰς ἀταξίαν πολὺ μεγαλειτέραν τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, εἰς τὴν ἀναρχίαν. Ὁ ἀναπληρωτής, ὡς *ἀνεξάρτητος διοικητής* εἶνε προσωπικῶς υπεύθυνος διὰ τὴν διοίκησιν αὐτοῦ *ἐνώπιον τῆς Τοπικῆς Συνόδου*. Ἀναγνωρίζει ἐν τούτοις ὡς καθήκον του ὁ Σέργιος «τὴν κατὰ τὸ δυνατόν ταχύτεραν σύγκλησιν Τοπικῆς συνόδου τῆς ρωσικῆς ἐκκλησίας, ἥτις θὰ ἀφῆρει, εἶνε ἀληθές, ἐξ ἡμῶν [τοῦ Τοποτηρητοῦ καὶ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ] τὴν ὑψηλὴν μας ἐντολήν, ἀλλ' ἥτις θὰ ἐπανέφερον ἐξ ἄλλου τὴν κυβερνήσιν τῆς*

ἐκκλησίας μας *εἰς τὴν κανονικὴν τῆς λειτουργίαν*».

Μετὰ τοιούτων ἀξιώσεων ἀναλαβόν τὸ ἄξιωμα αὐτοῦ ὁ Σέργιος καὶ ἐννοῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀσκῶν τὰ πατριαρχικὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα ἀπολυταρχικῶς, ἐλπόμενον ἦτο νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ πάσης ἀποπειρας πρὸς ἐγκαθίδρυσιν κανονικότερας μορφῆς πολιτεύματος ἐν τῇ κυβερνήσει τοῦ πατριαρχεῖου τῆς Μόσχας. Τοιαῦται δὲ ἀπόπειραι ἐσημειώθησαν ἐκδηλωθεῖσαι, ὡς εἶδουμεν, καθ' ὃν χρόνον ἀκόμη εὐρίσκειτο ἐν Μόσχᾳ ὁ Πέτρος, σχεδῶσαι μετέπειτα τὴν συνέχισιν αὐτῶν.

γ) *Ἀπόπειραι πρὸς ἐγκαθίδρυσιν κανονικότερας τάξεως πραγμάτων.*

Πράγματι, ἡ περὶ Γρηγόριον τὸν Αἰκατερινοσβούργης μνημονευθεῖσα ὁμὰς τῶν ἐπισκόπων συνεκάλεσε τῇ 22 Δεκεμβρίου 1925 *ἐπισκοπικὸν συνέδριον*, ὅπερ ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον πρὸς ὅλους τοὺς πιστοὺς καὶ ἐξέλεξε τὸ «προσωρινὸν ἀνώτατον ἐκκλησ. συμβούλιον» ἀποτελούμενον ἀπὸ ἐξ ἀρχιερεῖς ἦτοι τοὺς Κωνσταντῖνον ἀρχιεπίσκοπον Μογγιλέβης, Βόριδα ἐπίσκοπον Μοζάτσκ, Βησσαρίωνα ἐπίσκοπον Οὐλγάνοβ (Σιμπίρ), Δαμιανὸν ἐπίσκοπον Περεγιασλάβης, Ἰννοκέντιον ἐπίσκοπον Κάμεν καὶ Τύχωνα ἐπίσκοπον Οὐστ - Μεδβιεδίσκη, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Γρηγορίου ὡς ἐβδόμου μέλους. Κατὰ τὸ καταστατικὸν αὐτοῦ, ὑπογραφομένου ὑπὸ δέκα ἐπισκόπων (τῶν ἀνωτέρω ἐπτά καὶ τῶν Βασιανοῦ ἐπισκόπου, Μητροφάνους ἐπισκόπου Οὐραζόβ καὶ Ἰωαννικίου, ἐπισκόπου Τσάντζεβ) τὸ ἀνώτατον προσωρινὸν ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον ἐκηρῦττετο:

«1. Προσωρινὸν ὄργανον τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῆς ρωσικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας καὶ εὐρίσκειται ἐν κοινῶνι κανονικῇ τε καὶ ἐν τῇ λατρείᾳ πρὸς τὸν Τοποτηρητήν.

2. Θὰ διεξάγῃ πάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐπιθέσεις πάσης ὀρθοδόξου παροικίας καθ' ἅπασαν τὴν περιφέρειαν τῶν Σοβιέτ, ὑποκείμενον εἰς τὴν ἐγκρισίν τῆς κυβερνήσεως τούτων.

3. Θὰ ἐπιτηρῇ τὰ τοῦ δόγματος καὶ λατρείας καὶ τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας, διοικήσεως καὶ πειθαρχίας συμφώνως πρὸς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας.

4. Ὡς ἄμεσόν του ἔργον θὰ ἔχῃ τὴν προπαρασκευὴν διὰ τὴν κανονικὴν σύγκλησιν συνόδου τῆς Ρωσικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας κατὰ τοὺς προσεχεῖς μῆνας, τουτέστι τὸ βραδύτερον κατὰ τὸ θέρος τοῦ τρέχοντος ἔτους 1926, ἀποτελουμένης ἐξ ἐπισκόπων, ἱερέων καὶ λαϊκῶν.

5. Θὰ ἀσκή ἔλεγχον ἐπὶ τῆς προσωρινῆς πληροῦ

σεως τῶν ἐπισκοπικῶν θρόνων καὶ ἐπὶ τῆς παραμονῆς τῶν ἐπισκόπων ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν ἐπισκοπῶν των.

6. Θὰ ἀπευθίνη διδακτικὰς ἐγκυκλίους καὶ ποιμαντικὰς παρακελεύσεις πρὸς ὀλόκληρον τὴν ρωσικὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν καὶ θὰ ἐνασχοληθῆ μετὰ τὴν ἐπικοινωνίαν πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς.

7. Ἐχόν ὡς ἔργον τὴν συνηγορίαν παρὰ τῆ κυβερνήσει θὰ ἐνασχοληθῆ, ὅπου τοῦτο εἶνε ἐπωφελές, μετὰ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης ἐκείνων, οἵτινες κατεδικάσθησαν δι' αἰτίας ἐκκλησιαστικὰς.

8. Θὰ εἶνε ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του ἐνώπιον τῆς συγκληθησομένης Συνόδου καὶ θὰ ἐνασχοληθῆ εἰς τὰς ἀνωτέρας ὑποθέσεις μέχρις ἀναδείξεως νέας ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ὑπὸ τῆς συνόδου.

9. Δύναται ἐν ἀνάγκῃ νὰ προσλάβῃ ὡς μέλη αὐτοῦ καὶ ἀντιπροσώπους τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ¹.

Ἐπιτυχὼν δὲ ὁ Γρηγόριος καὶ τὴν ἔγκρισιν ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς ἐξουσίας ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου 1926 προανήγγειλε διὰ τῆς Ἰζβέστια, ὅτι λίαν προσεχῶς τὸ προσωρ. Ἀνωτ. ἐκκλ. συμβούλιον θὰ ἤρχιζε τὰς ἐργασίας αὐτοῦ ἐν τῇ μονῇ Δόνσκοι καὶ εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ ἀποθανόντος πατριάρχου. Ἄμα τῇ προαναγγελίᾳ ταύτῃ, γενομένη τῇ 7 Ἰανουαρίου ὁ Σέργιος ἀπήλυθε πρὸς τὸν Γρηγόριον τὸ ἀπὸ 1)14 Ἰανουαρίου ἔγγραφον αὐτοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἔθετεν εἰς αὐτὸν τὰ ἀκόλουθα ἐρωτήματα:

«Ἡ ἐν τῇ Ἰσβέστια δημοσιευθεῖσα δήλωσις ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ γεγονότα: Καὶ εἰδικώτερον οἱ μνημονευθέντες ἐπίσκοποι ἀποτελοῦσι πράγματι τὸ προσωπικὸν τοῦ Συμβουλίου καὶ ἐξακολουθοῦσι παραμένοντες εἰς αὐτό; Σεῖς καὶ οἱ περὶ ὑμᾶς σκέπτεσθε νὰ ἀπαρτίσθητε εἰδικὸν θρησκευτικὸν ὄμιλον, κεχωρισμένον τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν ἐκκλησίας, καίπερ μὴ διακρινόμενον ἴσως αὐτῆς ἐν τῇ πίστει καὶ πράξει, καὶ κατὰ τὸν τύπον ἐπὶ παραδείγματι τοῦ σχίσματος τοῦ Λουβένσκου ἐν Οὐκρανίᾳ: Ἡ μήπως δὲν σκέπτεσθε τοιαύτην τινὰ ἀπόσχιν ἀπὸ τῆς Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας; Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει εἰς ποίαν σχέσιν σκέπτεσθε νὰ εὐρίσκεσθε πρὸς τὴν νόμιμον, ὑπὸ ἐκκλησιαστ. ἔννοιαν, ὀρθόδοξον ρωσικὴν ἱεραρχίαν, τὴν προεδρευομένην ὑπ' ἐμοῦ κατὰ τὴν ἐντολήν τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς 6]12]25, μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ Τοποτηρητοῦ ἢ τῆς ἐκλογῆς νέου τοιοῦτου; Σκέπτεσθε τουτέστι νὰ ἐνεργῆτε ὅλως ἀνεξαρτήτως τῆς ἱεραρχίας μας καὶ ἄνευ γνώσεως αὐ-

τῆς: Ἡ δὲν ἀπεφασίσατε νὰ διαορήξητε τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν; Ἐὰν δὲν ἀπεφασίσατε νὰ διαορήξητε τὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς ἱεραρχίας μας, τότε ἐπὶ ποίων κανονικῶν ἀρχῶν δικαιολογεῖτε τὴν ἐπιχειρησίαν σας;»¹

Τὴν ἀπάντησιν ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων τούτων ὁ Σέργιος ἐξήτει νὰ ἔχῃ ἐντὸς ὅσον τὸ δυνατόν βραχυτέρας προθεσμίας. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Γρηγόριος εἰς ἀπάντησιν περιορίσθη νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ὁ ὄμιλός του ἠθέλε νὰ διατελῆ ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων, κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον ἀπέστειλεν εἰς Νιζνί—Νοβογορόδ τὸν ἐπίσκοπον Λαμιανόν, ἵνα προέλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις καὶ ἐπιτύχῃ συμβιβασμὸν μετὰ τοῦ Σεργίου. Τῶν διαπραγματεύσεων τούτων μὴ εὐδοθεισῶν, ὁ Σέργιος ἐπανελάβε καὶ δευτέρον τὴν διαμυστηριαν αὐτοῦ, ἀποτέλεσμα δ' αὐτῆς ὑπῆρξε νὰ ἐκδηλώσῃ μετάνοιαν δύο ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὸ ἀνώτατον συμβούλιον ἦτοι οἱ ἐπίσκοποι Λαμιανός καὶ Βησσαριών². Μεθ' ὃ ὁ Σέργιος διὰ τῆς ἀπὸ 16)29 Ἰανουαρίου 1926 ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Γρηγόριον παρέπεμψεν αὐτὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἀρχιερεῖς εἰς ἐκκλ. δικαστήριον ἐξ ἀρχιερέων καὶ κηρυξῶν πάσας τὰς χειροτονίας αὐτῶν ἀκύρους ἐπέβαλεν εἰς αὐτοὺς ἀργίαν καὶ ἐκήρυξεν αὐτοὺς ἔκπτωτους ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν των, ἀπαγορεύσας ἅμα τοῖς πιστοῖς νὰ κοινωνῶσιν ἐκκλησιαστικῶς πρὸς αὐτούς³.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ

1. The Christ. East αὐτοῦθι σελ. 123.
2. Ἐκκλησία 6 Αὐγούστου 1926 σελ. 249.
3. Ἐκκλησία 16 Ἀπριλίου 1926 σελ. 126. M. d'Herbigny et A. Deubner ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 253.

ΔΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΑΜΒΩΝΑ

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑΤΑ

43.

Ἐνώπιον τῶν ὀλικῶν ζημιῶν
(Κυρ. 27 Λουκᾶ—23 Σβρίου)

Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν οἱ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἐπ' αὐτῶν ὅτι εὗρεν μεγάλην ζημίαν αὐτοῦ.

(Λουκ. η' 37)

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ διήγησις (Λουκ. η' 27—40) μετὰ τὴν παράκλησιν τῶν Γαδαρηνῶν πρὸς τὸν Κύριον, ὅπως ἀπέλθῃ ἀπὸ τοῦ τόπου των, μᾶς ὑπενθυμίζει μίαν τυπικωτάτην περίπτωσιν, τὴν ὁποῖαν πολὺ συχνὰ συναντῶμεν εἰς τὴν ζωὴν πολλῶν λεγομένων χριστιανῶν καὶ ἢ ὁποῖα ἴσως νὰ εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐπίκαιρος καὶ εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἀκόμη θρηνοῦμεν τὰς συμφορὰς τῆς τελευταίας θεομηνίας τῶν σεισμῶν, τῶν ὁποίων ἄδηλος εἶναι ἀκόμη ἢ ἔκβασις.

1. The Christian East τοῦ Σεπτεμβρίου 1926 σελ. 122. Ὀρθοδοξία 30 Ἰουνίου 1926 σελ. 84.

Α'.—Ὁ Κύριος ἐπιτρέψας νὰ πληγῶσιν οἱ Γαδαρηνοὶ μὲ τὴν ἀπώλειαν τῶν χοίρων τῶν, εἶχεν ἀπαλλάξει αὐτοὺς ἤδη διὰ τῆς ἰδίας Του θαυματουργικῆς δυνάμεως ἀπὸ τὴν μάστιγα τοῦ «δαμονιζομένου» συμπολίτου τῶν. Ταυτοχρόνως ἔδιδε μίαν εὐκαιρίαν διορθώσεως εἰς τοὺς ἐμπόρους τούτους τῆς περιφρονησεως τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, ὅστις ῥητῶς ἀπηγόρευε τὸ ἐμπόριον τῶν χοίρων.

Οἱ Γαδαρηνοὶ δὲν εἶδον τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐνεργειαν ταύτην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχρισαν τοὺς χοίρους τῶν, καὶ φοβούμενοι ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ὑποστῶσι καὶ ἄλλας ὁμοίας συμφορὰς, παρέκαλεσαν τὸν Κύριον «νὰ ἀπέλθῃ ἀπ' αὐτῶν»!

Ὅσοι ἀνέγνωσαν δημοσιογραφικὰς περιγραφὰς ἐκ τοῦ τόπου τῆς καταστροφῆς τῶν τελευταίων σεισμῶν θὰ ἐνθυμοῦνται ἴσως μὲ πόσῃν ἐλαφρότητα ἐγένε λόγος διὰ τὴν ἀντίληψιν ἐκείνων ἐκ τῶν χωρικῶν ὅσοι ἔβλεπον εἰς τὴν συμφορὰν τῶν τὸν σωτήριον δάκτυλον τῆς πατρικῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ..

Μερικοὶ ἴσως νὰ ἐπρόσεξαν καὶ τὸ γεγονός ὅτι πέσαν τῆς ὕλικῆς ἀνακουφίσεως τῶν παθόντων, τίποτε ἄλλο δὲν ἐθεωρήθη ὡς ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς συμφορᾶς!

Νομίζομεν συνήθως ὅτι ἐὰν κάμωμεν, ὅτι εἶναι ὕλικῶς δυνατόν διὰ τὴν ἐτουλάωσιν μιᾶς πληγῆς ἢ καὶ διὰ τὴν πρόληψιν τῆς ἐπαναλήψεώς της, ὅπου ἢ πρόληψις φαίνεται δυνατή, ἐκάμαμεν πράγματι δλόκληρον τὸ καθήκον μας καὶ ἀπεμακρύναμεν καὶ τὴν πληγὴν τῆς συμφορᾶς!.

Τὸ ἴδιον ἔκαμαν καὶ οἱ Γαδαρηνοὶ. Ἐξεδίωξαν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ ἐπεδόθησαν ἡσυχὸι καὶ πάλιν εἰς τὸ παράνομον ἐμπόριον τῶν χοίρων!

Β'.—Διὰ τὸν φόβον τῆς ὕλικῆς ζημίας θυσιάζουσι πολλοὶ τὸ αἰώνιον μέλλον τῶν, ὅ,τι ἱερώτερον δύναται νὰ ἔχουν! Μήπως δὲν ὑπάρχουσι χριστιανοί, οἱ ὅποιοι φοβούνται νὰ ὀμλήσουν εἰς τοὺς ἐτοιμοθανάτους οἰκείους τῶν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς προπαρασκευῆς διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ Θρόνου τοῦ Κυρίου; Δὲν ὑπάρχουσι καὶ χριστιανοί, οἱ ὅποιοι ἀποφεύγουν οἱ ἴδιοι, ἀσθενοῦντες, νὰ κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, διὰ νὰ παρέχουσιν εἰς ἑαυτοὺς τὴν ἀπατηλὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν κινδυνεύει ἡ ζωὴ τῶν;

Καθημερινά, ἐπ' ἴσης, εἶναι τὰ περιστατικὰ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δυσκολεύονται νὰ ὀμολογήσουν τὴν ἀλήθειαν εἰς τοὺς ἄλλους διὰ νὰ μὴ τοὺς πικράνουν ἢ δυσκολεύονται οἱ ἴδιοι νὰ τὴν πιστεῦσουν διὰ νὰ μὴ λυπηθοῦν. Μήπως δὲν ὑπάρχουσι καὶ οἰκογένεια δλόκληροι—χριστιανικαὶ λεγόμενα, φεῦ!—καὶ ἀρχοντικαὶ μάλιστα, αἱ ὅποια νομίζουν ὅτι εἶναι συμφερότερον νὰ μὴ γνωρίσουν τὸν ἀληθινὸν Χριστὸν τὰ τέκνα τῶν, διὰ νὰ «ἢμποροῦν νὰ ζήσουν εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν»;

Δὲν εἶναι σπάνιον τὸ φαινόμενον γονέων, οἱ ὅποιοι ἀποτρέπουσι τὰ τέκνα τῶν ἀπὸ τὴν μελέτην τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ μὴ γίνουσι, ὡς νομίζουν, ἀνίκανα διὰ τὴν ζωὴν! Καὶ ἄλλων, οἱ ὅποιοι συνιστοῦν τὴν ἀνάγκην νὰ προσαρμώσωμεν τὸ Ἐβγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς σημερινῆς ζωῆς! Ὅταν ἡ προσαρμωγὴ αὕτη εἶναι ἀδύνατος, τότε τὸ ἀπορρί-

πτουσι περιφρονητικῶς!..

Χριστιανέ μου, ἐὰν πιστεῦσῃς ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι «ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ», δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε ἀπὸ τὰς τοιαύτας ἀντιλήψεις τοῦ περιβάλλοντός σε «κόσμου» τῆς ἁμαρτίας. Μὴ λησμονῆς ὅτι ἀκριβῶς εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς θὰ δεῖξῃς ὅτι δὲν ἐπαισχυένεσαι τὸν Χριστὸν καὶ τοὺς λόγους Αὐτοῦ (Ματθ. γ', 38).

E. T. M.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ Ἑλληνίς.

Ἐπισημῶς ἡμεῖς ἱκανῶν ἔτιον ἐν Ἀθήναις σωματεῖον ἐπὶ τὸν τίτλον «Ἐθνικῶν Σωματείων Ἑλληνίδων» οὕτως ἢ ἄλλως διακλιθεῖται εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν γενταῖα ἢ ἀναδείξῃ τὴν ἑλληνίδα ἀτομικῶν, οἰκογενειακῶν καὶ κοινωνικῶν παράγοντα δυνάμεων νὰ συμβάλλῃ εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τὰς δράσεις ταύτας θεωροῦμεν διάφορα τμήματα: ἐκπαιδευτικόν, βιοτεχνικόν, καλλιτεχνικόν, προστασίας παιδιῶν καὶ μεταναστῶν, ἐργειῶν, γενναϊκῆς ἐργασίας, νομικόν, εἰρημῆς—διαιτησίας, «νομοθετικόν καὶ γήρουν» κτλ. Τὸ σωματεῖον διεκτιθεῖται ἐπὶ ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ χοριῶν καὶ θεοποιῶν, ἐκδίδει δ' ἀπὸ δωδεκαετίας καὶ ἴδιον ὄργανον ἐπὶ τὸν τίτλον «Ἑλληνίς». Τὰ ὄνόματα τῶν ἀποτελεσῶν τῆρ διεκτιθόντων ταύτηρ ἐπιτροπῆρ χοριῶν θὰ ἔπρεπον, ὡς θὰ ἀνεμένετο, νὰ ἀποτελεῶσιν ἐγγήρουν τῆρ τε κατεκτιθένσως τῶν προσπαθειῶν τοῦ σωματεῖου καὶ τῶν πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ μέσων, οὐδέποτε δὲ θὰ ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῇ ὅτι συμβιβάζεται πρὸς τὴν σοβαρότητα τῶν ἐν λόγῳ χοριῶν ἢ ἀπροκάλυπτος τοῦ σωματεῖου στάσις κατὰ τῆς ἱερότητος τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου. Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς «Ἑλληνίδος» τὸ «νομοθετικόν τμήμα» τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἑλληνίδων, ἀνασκοποῦν τὸ λῆξαν ἔτος 1931 ἀπὸ τῆς ἐποφρως τοῦ δικαίου «ποῦ ἀφορᾷ τῆς γενταῖας», ἐπιζήρει τὸν ἐπὶ σκτιαζίν Ἀστικῶν Κώδικα καὶ ἐκφράζει τὴν ἄληψιν τῶν διότι «ἡ Ἀναθεωρητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀστ. Κώδ. δὲν παραδέχτηκε τὸν πολιτικὸν γάμο ὡς μόνον ἐργασιο γάμο», προσθέτει δὲ ὅτι «ἔν γεντῆρ ποῦ ὁ Ἀστ. Κώδικας, ὅπως τὸν ἀποφύσισ ἡ Ἀναθεωρητικὴ Ἐπιτροπὴ, τότε ὁ θερησκευτικὸς γάμος θὰ ἐξασκολουθῇ νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὸς ἰὰ τοὺς ὀρθοδόξους» Ὁ ἐπ' αὐτῆς τῆς «Ἑλληνίδος» τικισμὸς τῆς τελευταίας φράσεως ἐκδηλῶν τὸν μέγαν βαθμὸν τῆς ἀσφορίας καὶ ἀτοχρημα τῆς ἐχθρότητος κατὰ τῆς θερησκευτικότητος τοῦ γαμικοῦ δεσμοῦ. Ἡ ἀπροκάλυπτος αὕτη στάσις διακεκρυμμένων ἑλληνίδων καὶ παρόμοιαί τις ἄλλαι τάσεις ἀσσυμβίβαστοι πρὸς τὸν καλῶς ἐννοούμενον σκοπὸν τοῦ σωματεῖου τῶν δὲν εἶνε πάντως ἀντιλεστικαὶ τὸν ἐξενργετισμὸν καὶ τῆς ἐξυψώσεως τῆς ἑλληνίδος γενναϊκῶς, μητέρας δὲ ὠθοῦμεται μακρῶν τῆς χριστιανικῆς θερηκειᾶς καὶ «μοδερνίζουσαι» περὶ τὰ

οικογενειακά των καθηγόντα πάντως δὲν ἀποτελοῦσι παράγοντας ἐπιτοῦς πολιτισμοῦ.

Νέον «πενταετές».

Παρά τὴν προσηνῆ, ὡς λέγεται, ἀποτερίαν τοῦ πενταετοῦς οἰκονομικοῦ σχεδίου τῆς ἑνώσεως τῶν Σοβιετικῶν Δημοκρατιῶν τῆς Ρωσίας οἱ ρώσοι ἄθεοι ἀπελάσαν ἐπ' ἐσχάτων τὰ συστηματικῶς ἄσως τὸν κατὰ τῆς θρησκείας ἀρῶνά των κατὰ πρόγραμμα πενταετοῦς διαρκείας, μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὁποίας ὑπολογίζεται ἐπ' αὐτῶν τελεία ἐξέλιξις παντὸς ἴχθους θρησκείας ἐν ταῖς ἐπισημέναις δημοκρατίαις. «Ὅταν συμπληρωθῇ καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ πενταετοῦς τούτου σχεδίου ἐν τῇ Σοβιετικῇ οὐδέτις πλέον θὰ ἐπιόχη ταῦς ἢ ἐπίτητος οἰκός, ἢ κερσεϊωνική περὶ Θεοῦ πρόληψις, θὰ ἔχη ὀλοτελῶς ἀφανισθῇ, ὁ Θεὸς θὰ ἔχη ἐξορισθῇ καὶ ἐκ πάσης οἰκίας καὶ ἐκ πάσης μητρικῆς καὶ πατρικῆς συνειδήσεως, θὰ ἔχη καταστραφῇ καὶ λησιουργηθῇ πᾶν ἔντιμον ἐπομιμητικόν ὅπως δὴ ποτε τὸν Θεὸν καὶ τὴν θρησκείαν, οὐδὲ μία πλέον θρησκευτικὴ θὰ ἐπάρχῃ κοινότης ἀφοῦ θὰ ἔχη δημευθῇ καὶ τὸ ἐλάχιστον ἐπόλειμμα τῆς περιορισίας, ἀσφαλῶς δ' οὐδὲ ἱερεῖς καὶ ἐν γενεῇ θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ θὰ ἐπάρχωσιν ἐφ' ὅσον δὲν θὰ δύνανται νὰ εἰδῶσι τεμάχιον ἄριον ἢ διὰ τὰ τραφῶσι καὶ ἄστυον διὰ τὰ διαννικτερεύουσι. Θὰ ἀναμεινῶμεν λοιπὸν τὸ πέρασ καὶ τοῦ νέου τούτου πενταετοῦς, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ὑπολογίζεται νὰ ἐπιστρατευθῇ κατὰ τῆς θρησκείας ὀλόκληρον τὸ σατανικὸν ὀλοστοάσιον τὸ ὁποῖον θὰ ἦρε εἰς θέσιν νὰ ἐξαορτήσῃ ἢ ἀντιθρησκευτικὴ σοφία τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Ἡ ἀντίθεος τίφλωσις τῶν νεοφανῶν τούτων διωκτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐμποδίζει αὐτοὺς νὰ προῖδον τὴν ἀληθινὴν ἐκβασιν τοῦ ἀγῶνός των, διότι καὶ τὴν γένειν τοῦ ἀνθρώπου παραγνωρίζουν, καὶ ἐκ τῆς ἰστορίας δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀρσθηθῶν διδάγματα. Ὅταν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ πενταετοῦς ἴδον κατημαγεμένα τὰ πέλματά των ἐκ τῶν πεισμοῶν κατὰ τῶν κέντρων λακτισμάτων των, τότε μόνον θὰ ἀντιληφθῶν ὅτι δὲν ἐπάρχῃ δύναμις ἱκανὴ νὰ στραγγαλίσῃ τὰς ροπὰς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ ὅτι οἱ ἐκάστοτε διωγμοὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ μόνον περισσοτέραν ἰσχὺν καὶ νέα ὄπλα ἀμύνει τῷ προσεπόρισαν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Φλωρίνης Χρυσόσιμος καὶ Λαγκαδῶ Γερμανὸς ὑπέβαλον κανονικὰς παρατήσεις διὰ λόγους ἀσθενείας ἀπὸ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων αὐτῶν. Ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἀποδεξαμένη αὐτήν, ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς πρὸς ἀμφοτέροισι τοῖς Ἱεράρχαις ἐπὶ τῇ μακρᾷ καὶ εὐδοκίμῳ αὐτῶν ἐκκλησιαστικῇ διακονίᾳ. Μητροπολίτης Φλωρίνης ἐξελέγη ὁ Πέλλης Βασίλειος. Αἱ Μητροπόλεις Λαγκαδῶ καὶ Πέλλης, ὡς προσωριναί, καταργοῦνται, συγχωνευόμεναι μετὰ τῶν ἐξ ὧν ἀπεσπάσθησαν.

— Ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Γεωργίου διέθεσαν ἐξ ἰδίων περὶ τὰς 70 χιλ. δραχ. διὰ τὴν λειτουργίαν κατηχητικοῦ σχολείου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος

ἐν τῇ ἐδοῦ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ τοῦ ὁποίου ἢ συντήρησις ἀπαιτεῖ μέχρι τῶν 150 χιλ. δραχ. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξέφρασε τῷ σεβ. Ἀλεξανδρουπόλεως τὸν ἔπαινον αὐτῆς διὰ τὴν τοιαύτην πράξιν αὐτοῦ.

— Ὁ σεβ. Χίου ὑπέβαλεν τῇ Ἱ. Συνόδῳ ἀντίγραφον ὑπομνήματος ὅπερ ὑπέβαλε πρὸς τὴν κυβέρνησιν περὶ χρησιμοποίησεως τῆς μαστίχης καὶ ἐν τῷ θυμιάματι ἐν τοῖς ἱ. ναοῖς. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινε ὅπως γένηται ἡ δέουσα σύστασις τῷ ὑπουργεῖῳ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

— Ἀπεφασίσθη, ἵνα ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Ἰωαννίνων, Χαλκίδος καὶ Ἠλείας, συνεννοημένη μετὰ τῶν κ. κ. καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μελετήσῃ τὸν τρόπον τῆς λειτουργίας ἐν τῇ ἱ. μονῇ «Πετράκη» θεολογικοῦ φροντιστηρίου καὶ οἰκοτροφείου καὶ τῆς ἐξευρέσεως τῶν πόρων καὶ τῶν μέσων τῆς λειτουργίας αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τῆς Ἐκκλησίας.

— Ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπελύθη ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς σεβ. ἱεράρχαις ἵνα προσλαμβάνωσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν ἀποφοίτους θεολόγους προτιμῶντες ὅσον τὸ δυνατόν τούτους.

— Ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ δήμου Ἀθηνῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνεγράφη τὸ ποσὸν τῶν 50 χιλ. δραχ. πρὸς ἀνέγερσιν κλημείου τοῦ πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ ΣΤ'.

— Ἀνεγνώσθη ἐπὶ συνόδου γράμμα ἀπαντητικὸν τοῦ Μακ. Πατριάρχου Σερβίας περὶ ἀποστολῆς δύο μαθητῶν πρὸς ἐξακολουθήσιν τῶν θεολογικῶν αὐτῶν σπουδῶν ἐν τῇ ἐν Στρέμοσι τοῦ Κάρλοβιτς ἱερατικῇ σχολῇ.

— Διωρίσθη ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Σύρου ἡγούμενος τῆς ἱ. μονῆς «Βούσεως» ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος ἀρχιμ. Ἀνθίμου Σγάλα ὁ ἀρχιμ. Γεώργιος Καραράκης.

— Διωρίσθη ἡγούμενος τῆς ἱ. μονῆς «Ἀντιτύτης» τῆς ἱ. μητροπόλεως Φθιώτιδος ὁ Σωφρόνιος Σταυρόπουλος ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Ἀμφιλοχίου Παπαδημητρίου.

— Διὰ Διατάγματος δημοσιευθέντος ἐν τῇ Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ὁ συνοικισμὸς «Σαραντα Ἐκκλησίαι» τῆς ἱ. μητροπόλεως Θεσπικῆς ἀποτελεῖ ἴδιαν ἐνορίαν, ὡς καὶ ὁ συνοικισμὸς «Ἅγιος Παῦλος».

— Δι' ἐγγράφου τοῦ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον ὁ σεβ. Δημητριάδος γνωρίζει αὐτῇ τὴν ἐπάνοδον χλιαστοῦ τινοῦ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος κατήρησεν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μελῶν Βελλᾶς καὶ Κονίτης καὶ Ἠλείας ἥτις θὰ μεριμᾷ περὶ τῆς συγκεντρώσεως καὶ ἀποστολῆς τῶν συλλεγισμένων ἐράνων ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος μετὰ γενομένην συζήτησιν καὶ μελέτην περὶ τῆς μορφώσεως τοῦ κλήρου ἀπεφάσισεν ὅπως συστηθῶσι μονοετῆ φροντιστήρια εἰς διάφορα ἐκκλησιακὰ κέντρα διὰ κοινότητος κάτω τῶν 100 οἰκογενεῶν κατόπιν τῆς μὴ λειτουργίας τῶν ἱερ. φροντιστηρίων τῆς Ριζαρείου λόφῳ ἑλλείψεως πόρων.

— Ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου σεβ. μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἰεζεκιὴλ ἐντολή τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπεστέφθη τὸν Ἐθαγγελεῶ τοῦ Ἄρειου Πάγου κ. Γεωργιάδην καὶ ἐκοινολόγησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ διαφόρων κανονικῶν καὶ νομικῶν ζητημάτων.

— Διὰ Διατάγματος τῆς 3 Ὀκτωβρίου ε. ἔ. ἐκδοθέντος ἐν Δεκελείᾳ κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5438 περὶ καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων Ὑπουργοῦ ἐκτελοῦντος ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος λιφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 6ης Σεπτεμβρίου ε. ἔ. ἐπικυροῦται ἡ ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου ε. ἔ. ληφθεῖσα ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἐθροῦν παραίτησις τοῦ ἀρχι τοῦδε Μητροπολίτου Φθιώτιδος Κου Ἰακώβου διὰ λόγους θγείας, καὶ ἐκφράζεται αὐτῷ ἢ Προεδρικῆ εὐαρέσκειαν διὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ διακονίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

— Δι' ὁμοίου τῆς αὐτῆς χρονολογίας ἐκδοθέντος ἐν Δε-

κελεύει κατά τὸ ἄρθρον 8 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5438 περὶ καταστατικοῦ χάριτος τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προτάσει τοῦ αὐτοῦ ὑπουργοῦ ἐκτελοῦντος τὴν ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπικυροῦται ἡ διὰ τῆς ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ἀποφάσεως τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γενομένη ἐγκατάστασις εἰς τὴν χρεύσανσα διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ σ. μητροπολίτου κ. Ἰακώβου ἱερὰν μητρόπολιν Φθιώτιδος τοῦ ἀρχι τοῦδε α. μητροπολίτου Ναυπλίας καὶ Ἐδουανίας κ. Ἀμβροσίου καὶ παραγγέλλεται ὅπως ἅπαναι αἱ ἐν τῷ κράτει ἀρχαὶ ἀναγνωρίζωσιν αὐτὸν ὡς τοιοῦτον καὶ χορηγῶσιν αὐτῷ ἐντός τῆς ἀρμοδιότητός των ἐκάστη πᾶσαν δυνατὴν εὐκολίαν καὶ συνδρομήν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους ἀποπέμψασαι αὐτῷ καὶ τὰς εἰς τὸν ἱερόν βαθμὸν τοῦ ἀνηκούσας τιμὰς.

— Τὰ ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἰδρυθέντα Λαϊκὰ Ἰατρεία ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεὶ λειτουργοῦσιν εὐεργετικώτατα ὑπὸ τὴν ἐπιτροπιάν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Καὶ εἰς μὲν τὸ Ἰατεῖον Ἀθηνῶν λειτουργοῦσι τιῆμα παιδίατρων, εἰς ὃ ἐνοσηλεύθησαν μέχρι τοῦδε 278 παιδία, παθολογικὸν εἰς ὃ ἐνοσηλεύθησαν 316 καὶ γυναικολογικὸν καὶ χειρουργικὸν εἰς ὃ ἐνοσηλεύθησαν 244· εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ λειτουργοῦν μόλις ἐπὶ ἐξάμηνον ἐνοσηλεύθησαν εἰς τὸ παθολογικὸν 506, εἰς τὸ παιδίατρικὸν 208, εἰς τὸ χειρουργικὸν 217 καὶ εἰς τὸ ὀφθαλμολογικὸν 436. Εἰς τὰ Ἰατρεία οἱ ἀσθενεῖς προσφέρονται ἐπιμελημένως εἰς τοὺς ἰατροὺς, οἵτινες προθύμως προσφέρουν δωρεάν τὰς ὑπηρεσίας των μέχρι τελείας θεραπείας των. Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Ἰατεῖον ἐπιπροσθέτως χορηγοῦνται τὰ φάρμακα δωρεάν ὑπὸ τοῦ ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Μ. Ἀρχιδιακ. Χρυσόστομου λειτουργοῦντος συλλόγου «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου». Ἐφορεία ἐκ Κυριῶν παρακολουθεῖ καθημερινῶς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν Ἰατρείων προσφερόντων πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν κοινωνίαν.

— Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς ἱεράς μητροπόλεως Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας ἡ φιλάνθρωπία εἰς τὰς κυριώτερας πόλεις ἀσκεῖται διὰ τῶν φιλάνθρωπικῶν συλλόγων «Ὁ Καλὸς Σαμαρείτης», οἵτινες συνεστήθησαν ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου πρῶην Καλαβρυτῶν κ. Τιμοθέου, ὃ δὲ διάδοχος αὐτοῦ σεβ. κ. Θεόκλητος πᾶσαν καταβάλλει προσπάθειαν ὅπως τὸ ἔργον τῆς ἀνακουφίσεως τῶν δυστυχούντων καὶ τῶν ἀσθενῶν τελῆται μετ' ἐπιμελείας καὶ συστηματικότητος. Ἐκαστος μέλος τοῦ δωδεκαμελοῦς συμβουλίου τοῦ ἐν Αἰγίῳ συλλόγου μετὰ τοῦ οἰκείου ἐπικουρικοῦ μέλους ἐπισκεπτόμενον τὴν ἀντιστοιχοῦσαν εἰς αὐτὸ ἐνορίαν ἐξακριβοῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν πραγματικῶς ἐνδεῶν, μετ' ὃ γίνεται τοῦ βοηθήματος ἢ διανομῇ τῇ ἐγκριεῖται τοῦ εφορηίου τῆς ἐνορίας. Ἐξ ἄλλου παρ' ἐκάστη οἰκογενεῖα τηρεῖται κτυῖον εἰς τὸ ὅποιον ρίπτεται ἡμερησίως τὸ «εἰκοσάλεπτον τῶν πτωχῶν», οὗτο δὲ τὸ ὑφ' ἐκάστης οἰκογενείας διατιθέμενον ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ποσὸν ἀνέρχεται ἐτησίως εἰς δρχ. 72. Οὕτω κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἡ διαχείρισις τοῦ «Καλοῦ Σαμαρείτου» ἐνεργᾶσεν εἰσπράξεις δρχ. 40.000, ἐξ ὧν καρέχονται τακτικὰ μηνιαία ἐπιδόματα εἰς 75 οἰκογενείας. Αἱ εἰσπράξεις ἐκάστης τῶν λοιπῶν ἀνέρχονται μέχρις 6.000 δρχ. κατὰ μέσον ὄρον. Τὸ σύστημα τοῦτο τῆς ἀσκήσεως τῆς φιλάνθρωπίας ὁ σεβ. Θεόκλητος ἐνίσχυσε διὰ συνεχοῦς κηρύγματος. Παρακτὸς τῆς δράσεως ταύτης, κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς καὶ εἰς ἄλλας ἐκτάκτους περιστάσεις προκαλεῖται ἡ βοήθεια τῶν χριστιανῶν πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς ἀρκούντως σημαντικῇ διὰ συνολικῶν ποσῶν ἕξ 25.000—40.000 δρχ. Ἰδιαιτέρην μέριμναν ἐπιδεικνύει ἡ Α. Σ. καὶ πρὸς βοήθειαν τῶν ἀπορωτέρων καὶ ἐπιμελεστέρων μαθητῶν· οὕτω εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ γυμνασίων ἵδρυσεν ἕξ ἰδίῳν χιλιοδραχμῶν ἐτήσιον ἐπαθλοῦν διὰ τὸν ἐκ τῶν ἀποφοιτούντων διακριθέντα ἐπὶ ἐπιμελείᾳ καὶ χρησιότητι, ἐμερίμνησε δὲ καὶ περὶ ὁργανώσεως μαθητικῶν συσσιτίων, ἐν οἷς σιτίζονται 256 μαθηταὶ ἐξ ἐκνουσίων μηνιαίαν εἰσφορὰν ἀνέρχοντων εἰς 16.000 δρχ. Ἐξ ἄλλου ἐνεκεν ἐλλείψεως ἐν Καλαβρυτοῖς νοσοκομείου ἢ

Α. Σ. συνέστησεν εἰδικὴν ἐπιτροπιάν ὅπως μεριμνήσῃ περὶ ἵδρύσεως θεραπευτηρίου χάριν τῶν ἐνδεῶν, ἣδη δὲ ὁ εὐσεβὴς καὶ ἐνθουσιώδης Καλαβρυτινὸς κ. Φ. Ἀγριος διεθεσε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δρχ. 150.000, ὑπάρχει δὲ βάσιμος ἕλπις ὅτι θ' ἄχθῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον καὶ διὰ τῆς ἀπὸ τῶν ναῶν ἐνίσχυσεως.—Τὸ θεῖον κήρυγμα κηρύσσεται ἐν ἀπάσῃ τῇ ἐπαρχίᾳ ὑπὸ τε τοῦ σ. μητροπολίτου καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχιμ. Π. Δουλήγερον καὶ Ἀθ. Ἀθανασοπούλου, ἐν Αἰγίῳ δ' εἰδικῶς ὑπὸ τῶν αὐτῶν καὶ ὑπὸ τῶν αἰδεσ. Θ. Παλαγεωργίου, Σ. Γκανιάτσου, Στ. Τσάμη καὶ Γ. Φαραζουλή, παρακολουθεῖται δὲ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου καὶ ἀποδεδειγμένως καρποφορεῖ.—Ἐν τῇ ἰ. μορῇ τοῦ Μεγ. Σηλαίου λειτουργεῖ διατηρούμενον ὑπ' αὐτῆς σχολεῖον, περὶ τὸ ὅποιον φοιτῶσιν ἀποροὶ νέοι ἐκ τῶν περιχώρων διδασκόμενοι καὶ σιτιζόμενοι ἐν αὐτῇ δωρεάν.

— Ἐν Ἀγιάσῳ τῆς ἐπαρχίας Μυτιλήνης ἐτελέσθη τὴν Κυριακὴν πρὸς τῆς Ἐνώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπὸ τῶν Λεσβίων Ριζαρεϊτῶν συγκλητικῶν μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἕξ Ἀγιάσσοις ἀειμνήστου Εὐεργετοῦ καὶ Διευθυντοῦ τῆς Ριζαρεϊῶν Ἐκκλησ. Σχολῆς Ἀρχιμανδριτοῦ Γρηγορίου Καλαγάνη ἀφιερῶσαντος, ὡς γνωστόν, τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν ἐν λόγῳ σχολήν, ἵνα ἐκ τοῦ προϊόντος αὐτῆς σπουδάζωσι δύο ὁμοχωροὶ τοῦ ἀνά πενταετίαν.

— Ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Μυτιλήνης ἀπελύθη παρ' ἐπιτροπῆς ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς εἰς τὰ προπαγανδιστικὰ σχολεῖα ἀποστέλλοντας τὰ τέκνα των γονεῖς, δι' ἧς ὁ σεβ. προτρέπει αὐτοὺς νὰ ἐγγράψωσι τὰ τέκνα των εἰς τὴν λίαν εὐδοκίμως λειτουργοῦν ἐν Μυτιλήνῃ ἐπιπεν αετίαν Ἑλληνογαλλικὸν Παρθεναγωγεῖον, ὅπου τὰ κοράσια καὶ ξένας γλώσσας ἐκμανθάνουν καὶ ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς καὶ ἔθνικαῖς αὐτῶν παραδόσεσι θὰ μένωσιν ἐδραία καὶ ἀπαρασάλευτα· Συνιστᾷ δὲ μετὰ πόνου ψυχῆς εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ παρασύρονται ἀπο ματαιοσκόλους ἐπιδείξεως καὶ γίνονται ὑπαίτιοι τῆς ψυχικῆς, θρησκευτικῆς καὶ ἔθνικῆς αὐτῶν ὁπωλείας.

— Ἀπὸ τῆς 15 παρελθόντος μηνὸς ἤρξαντο ἐν Μυτιλήνῃ τακτικῶς τὰ κηρύγματα τῆς θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος ἢ «Εὐσέβειας», τὰ ὅποια συγκλητικῶν καὶ πάλιν τὰ πλήθη τῶν χριστιανῶν. Τὰ ἐν λόγῳ κηρύγματα ἀνέλαβον ὁ ἐκ τῶν θεολόγων τῆς ἐν Ἀθήναις θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος Ζωῆ κ. Χρ. Παπαγιάννης καὶ ὁ Γραμματεὺς τῆς ἡμεροπόλεως θεολόγος κ. Εὐδ. Κλεόμυροτος. Ἐν Πολυχίτῳ ὁμιλεῖ τακτικῶς ὁ Ἱεροκήρυξ τοῦ ἐκεῖ ἰ. ναοῦ Ἱερολογ. κ. Χρυσόστομος Δασκαλάκης.

— Εἰς τὸ χωρίον Κουσαρὶ Καρδίτσης τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἀπενεμήθησαν βραβεῖα εἰς τοὺς χωρικοὺς, οἵτινες ἐκαλλιέργησαν τοὺς ἀγρούς των κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν γεωπόνων. Ἡ διάταξις αὐτῇ τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου πρῶτην φορὰν ἐφηροδόσθη ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπονόμης ἀπετελέσθη ἐκ τοῦ πανος. κ. Κυρίλλου Καρμπαλιώτη, πρωτοσυγκέλλου τῆς ἰ. μητροπόλεως Θεσσαλιωτίδος, καὶ τοῦ κ. κ. Μ. Ἀρεπανοπούλου Διευθυντοῦ τοῦ ἴπτοπος τῆς Ἐθν. Τραπέζης, Γ. Ραφτάνη Γεωπόνου, Δ. Πριάκου Γυμνασιάρχου, Γραμματικὰ διευθ. κέντρον βελτιώσεως αἰτοκαλλιέργειας. Μετὰ τὸν ἀγασμὸν ὁμίλησεν ὁ Πρωτοσύγκελλος κ. Κύριλλος προτρέψας, ἵνα οἱ νέοι ἀγαπήσωσι τὴν γῆν συσπειρούμενοι περὶ τῶν γεωπόνων· ὁμίλησεν ἐπίσης οἱ κ. κ. Ραφτάνης καὶ Γραμματικὰς, ὃ δὲ εφημέριος τοῦ χωρίου καὶ δημοδιδάσκαλος Δ. Νοτόπουλος ἠύχαριστήσαν τοὺς προσελθόντας. Τὰ διανεμηθέντα βραβεῖα ἀνήλθον εἰς ἕξηκοντα χιλιάδας δραχμῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΒΕΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α. Π. ὁ Πατριάρχης συμπληρώσας τὴν λουτροθεραπείαν του ἐν Λουτρακίῳ ἐπέστρεψεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν περὶ τὰς ἀρχὰς μεσοῦντος, προεμφεθὴς μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

ΑἴΓΑΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Δι' ἐκλήρωσιν αὐτῆς ἡ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου ἐπισκόπου Charles Gore ἵδρυθεῖσα Ἀδελφότης τῆς Ἀναστάσεως παρακαλεῖ ὅπως δι' ἔργων ἀπαρισθῇ τὸ ποσόν 50.000 λιγρῶν πρὸς ἀνεργειῶν ἀναμνηστικοῦ μνημείου εἰς τὸν ἵδρυ-

τὴν αὐτῆς «ἐπίσκοπον, ἐπιστήμονα, προφήτην καὶ ἅγιον», διότι ὀλίγοι ἐκ τῆς συγχρόνου αὐτῆς γενεᾶς ἐπράξαν πλείονα αὐτοῦ ἐν τῇ ἀμύνη καὶ στηρίζει τῆς πίστεως καὶ τῆ ἐμμόνω προσπαθεία πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν ἐν τε τῷ ἀτομικῷ βίῳ καὶ τῇ κοινωνικῇ ζωῇ.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ
*Ἐκ δίσκων περιχθέντων ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς τῆς
Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.
Α'

Ἱ. Ναοί: 1) ἄγ. Ἐλευθερίου (*Ἀρεως) δρχ. 1665.—2) ἄγ. Δημητρίου (Ψυροῦ) δρχ. 500.—3) ἄγ. Φιλίππου (Βλασσαροῦς) δρχ. 220.—4) ἄγ. Ἀλεξάνδρου (Π. Φαλήρου) δρχ. 2386.50.—5) Μεταμορφώσεως (Κηφισσιᾶς) δρχ. 1564.—6) ἄγ. Ἀντωνίου (Περιστερίου) δρχ. 150.—7) ἄγ. Αἰκατερίνης (Πετραλώνων) δρχ. 430.—8) ἄγ. Κωνσταντίνου (Κολωνοῦ) δρχ. 1246.—9) ἄγ. Νικολάου (Φιλοπάπου) δρχ. 289. 10) ἄγ. Ἀνδρέου (Πετραλώνων) δρχ. 358.—11) ἄγ. Ἀναργύρων (Π. Φαλήρου) δρχ. 230.—12) Ταξιαρχῶν (Πολυγώνου) 675.—13) Χρυσοκαστριωτίσεως δρχ. 433.—14) Ρόμβης δρχ. 900.—15) ἄγ. Λουκά (Πατησίων) δρχ. 2250.—16) Μεταμορφώσεως (Κουκουβαούων) δρχ. 151.—17) Κοιμ. Θεοτόκου (Μοναστηρακίου) δρχ. 408.—18) ἄγ. Δημητρίου (Ν. Φαλήρου) δρχ. 1050.—19) Ἐθαγγελιστρίας (Περιστερίου) δρχ. 200.—20) ἄγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου (Π. Κοκκινιάς) δρχ. 560.—21) ἄγ. Ἰωάννου (Γαργαρέττας) δρχ. 725.—22) ἄγ. Μαρκέλλης δρχ. 535.—23) Μεταμορφώσεως (Πλάκας) δρχ. 1067.—24) ἄγ. Γεωργίου (Ν. Σφαγείων) δρχ. 206.—25) ἄγ. Ἀναργύρων (Ψυροῦ) δρχ. 804.—26) Κοιμ. Θεοτόκου (Ἰνυπόλεως) δρχ. 195.—27) Τριῶν Ἱεραρχῶν (Πετραλώνων) δρχ. 575.—28) ἄγ. Παντελεήμονος (*Ἰλισσοῦ) δρχ. 725.—29) ἄγ. Ἀσωμάτων (Θησειοῦ) δρχ. 845.—30) ἄγ. Πολυκάρπου δρχ. 145.—31) ἄγ. Τριάδος (Κεραμειοῦ) δρχ. 710.—32) ἄγ. Γεωργίου (Ξηροταγάρου) δρχ. 200.—33) Ὅσιου Μελετίου (Σπολιῶν) δρχ. 1100.—34) ἄγ. Αἰκατερίνης (Πλάκας) δρχ. 175.—35) ἄγ. Τριάδος (Βύρωνος) δρχ. 677.—36) ἄγ. Ἀθανασίου (Θησειοῦ) δρχ. 715.—37) Ὁσίας Ἐξένης (Ν. Κοκκινιάς) δρχ. 400.—38) ἄγ. Ἀποστόλων (Τζιτζιφίων) δρχ. 325.—39) Μεταμορφώσεως (Πειραιῶς) δρχ. 1200.—40) ἄγ. Τριάδος (*Ἀμπελοκήπων) δρχ. 304.—41) ἄγ. Σοφίας (Φυλ. Συγγροῦ) δρχ. 150.—42) Προφ. Ἡλιοῦ (Ριζοπόλεως) δρχ. 84.—43) ἄγ. Μαρίνης (Θησειοῦ) δρχ. 620.—44) Προφ. Ἡλιοῦ (Τζιτζιφίων) δρχ. 292.—45) Χρυσοσπηλαιωτίσεως δρχ. 7116.—46) ἄγ. Ἀναργύρων (Βρεφοκομείου) δρχ. 590.—47) ἄγ. Βασιλείου (Ροῦφ) 459.—48) ἄγ. Ἀρτεμίου (Γούβας) δρχ. 250.—49) Γεν. Χριστοῦ (Χριστοκοπίδου) δρχ. 1100.—50) ἄγ. Νικολάου (Καλλιθέας) δρχ. 730.—51) ἄγ. Γεωργίου (Ηρακλείου-Ἀττικῆς) δρχ. 140.—52) ἄγ. Θωμᾶ (Γουδι) δρχ. 515.—53) ἄγ. Εἰρήνης δρχ. 2212.—54) ἄγ. Νικολάου (Πενταζίων) δρχ. 3020.—55) ἄγ. Θεοδώρων (Ἀθηνῶν) δρχ. 465.—56) Ταξιαρχῶν (Π. Ἀγορᾶς) δρχ. 270.—57) ἄγ. Πάντων (Χαροκόπου) δρχ. 1070.—58) ἄγ. Στυλιανοῦ (*Ἀρεως) δρχ. 206.—59) Ἐθαγγελιστρίας (*Ἀσπροπύργου) δρχ. 545.—60) ἄγ. Φωτεινῆς (*Ἰλισσοῦ) δρχ. 691.—61) ἄγ. Νικολάου (Καισαριανῆς) δρχ. 460.—62) ἄγ. Νικολάου (Ν. Κοκκινιάς) δρχ. 195.—63) Μεταμορφώσεως (Μοσχάτου) δρχ. 610.—64) ἄγ. Γεωργίου (Κηφελῆς) δρχ. 1470.—65) ἄγ. Βαρβάρας (Ν. Ἀργυρουπόλεως) δρχ. 90.—66) Κοιμ. Θεοτόκου καὶ κάτοικοι Κοινότητος Σπάτων δρχ. 3291.—67) ἄγ. Παύλου δρχ. 2215.—68) ἄγ. Ζώνης (Πατησίων) δρχ.

1010.—70) Κοιμ. Θεοτόκου (*Ἐντεν) 880.—71) ἄγ. Ἰωάννου (Γαύρου) 110.—72) ἄγ. Ἀποστόλων (Θησειοῦ) δρχ. 263, 50.—73) Προφ. Δανιὴλ δρχ. 1120.—74) ἄγ. Γεωργίου Κηφισσιᾶ δρχ. 1200.—75) Μεταμορφώσεως (Καλλιθέας) δρχ. 81.—76) ἄγ. Δημητρίου (Κηφισσιᾶ) δρχ. 500.—77) Προφ. Ἡλιοῦ (Παγκρατίου) δρχ. 1421.—78) ἄγ. Κυριακῆς δρχ. 330.—79) ἄγ. Δημητρίου (Ν. Ἐλβετίας) δρχ. 140.—80) ἄγ. Γεωργίου Ν. Κοκκινιάς δρχ. 245.—81) ἄγ. Γλυκερίας (Γαλατσίου) δρχ. 200.—82) ἄγ. Τριάδος (Πειραιῶς) δρχ. 1350.—83) Ἐθαγγελιστρίας (Ν. Ἐρυθραίας) δρχ. 2000.—84) Ἐνορίας ἄγ. Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου (Πειραιῶς) δρχ. 8042.—85) ἄγ. Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου (*Ἀθηνῶν) δρχ. 2650.—86) Μητροπόλεως δρχ. 5450.—87) ἄγ. Βαρβάρας (Κατσιποδίου) δρχ. 236,50.—88) Κοιμ. Θεοτόκου (Ὠρωποῦ) δρχ. 160,50.—89) ἄγ. Ἰωάννου (Βουλαγιμένης) δρχ. 315.—90) ἄγ. Νικολάου (*Ἀμαρουσίου) δρχ. 1565.—91) Κοιμ. Θεοτόκου (Μπογατίου) δρχ. 594.—92) Κοιμ. Θεοτόκου (Κυνοσάργους) δρχ. 625.—93) ἄγ. Εὐφημίας (Ν. Χαλκηδόνας) δρχ. 80.—94) ἄγ. Κωνσταντίνου (Μάνδρας) δρχ. 1600.—95) Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου (Μαγούλας) δρχ. 437.—96) Ζωοδόχου Πηγῆς (Καλογρέζας) δρχ. 415.—97) ἄγ. Κωνσταντίνου (Γλυφάδας) δρχ. 390.—98) ἄγ. Δημητρίου (Σάλεσι) δρχ. 120.—99) ἄγ. Ἰωάννου (Ρέντη) δρχ. 250.—100) Μεταμορφώσεως (Λεωφ. Συγγροῦ) δρχ. 665.—101) ἄγ. Ἐλευθερίου (Πειραιῶς) δρχ. 400.—102) ἄγ. Στεφάνου (Σαφραμπόλεως) δρχ. 152.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

[Ἡ «Ἐκκλησία» ἐν τῇ τμήματι τούτῳ ἀναφέρει πᾶσαν νέαν ἔκδοσιν, ἣς ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν].

Κ. Ι. Δουβουνιώτου, Ὁ Ἀθηνῶν Ἀνθίμος καὶ Πρόεδρος Κρήτης, ὁ Ὀμολογητῆς Ἀνατύπωσης ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τῶν Βυζαντινῶν Σπουδῶν. Ἐν Ἀθήναις, τύποις «Ἐστίας», 1932.—Ὁ σ., ἐκπληρῶν προτέρων αὐτοῦ ὑπόσχεσιν, ἐκδίδει ἐν τῷ τεύχει τούτῳ ἐκ κωδικῶν Ρώμης καὶ Παρισίων δύο ἀναφερομένους εἰς τὸν Ἀθηνῶν Ἀνθιμον λόγους: «ὁπότεν ὁ μητροπολίτης Ἀνθίμος τῆς φρουρᾶς ἐξῆλθεν» (τοῦ Ἰωσήφ Φιλάρχη κατὰ τὴν πιθανολογίαν τοῦ, σ.) καὶ «εἰς τὸν ἐν ἁγίοις πατέρα ἡμῶν Ἀνθιμον τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν» (τοῦ Κων)πόλεως Νείλου), μετὰ τῶν ἀναγκαίων διασαφητικῶν σημειώσεων περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τοῦ Ἀνθίμου. Ἐκ τῶν δεδομένων τῶν λόγων τούτων ἐξάγει ὁ σ. ὅτι ὁ Ἀνθίμος ἐγεννήθη περὶ τὰ τέλη τοῦ γ' αἰ. ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ ιδ', ἐτελεύτησε δὲ ἐν ἡλικίᾳ 50 ἐτῶν περὶ τὰ τέλη τοῦ πρώτου ἡμισέως τοῦ ιδ' αἰ. Ὁ σ. ἀποκρούει τὴν γνώμην ὅτι ὁ Ἀνθίμος ἐγένετο ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ ἀπεστάλη εἰς Κρήτην ἐπὶ Ἀνθίμου Ἀ' Κων)πόλεως, δέχεται ὅτι ἄλλος ἦτο ὁ ἐκλέξας αὐτὸν Ἀθηνῶν πατριάρχης καὶ ἄλλος ὁ ἀναθεὶς εἰς αὐτὸν τὴν προεδρείαν τῆς Κρήτης, ὡς ἐξάγει ἐξ ὧν ὁ Νείλος ἀφηγεῖται περὶ αὐτοῦ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἀρχιεπισκοπῆ Ἀθηνῶν

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακηρῦξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρωσὴν δι' ἐκλογῆς τῆς κενῆς θέσεως ἐνὸς ἐφημερίου τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Σοφίας, προσκαλοῦμεν πάντας τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως μέχρι τῆς 15ης προσεχοῦς μηνὸς Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ σχετικά πιστοποιητικά αὐτῶν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13ῃ Ὀκτωβρίου 1932.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος